

НЕЗАВИСИМА МАКЕДОНИЯ

ОРГАНЪ НА МАКЕДОНСКАТА ЕМИГРАЦИЯ

в-къ „НЕЗАВИСИМА МАКЕДОНИЯ“

Излиза седмично

АБОНАМЕНТЪ:

Годишно за България 100 лв.

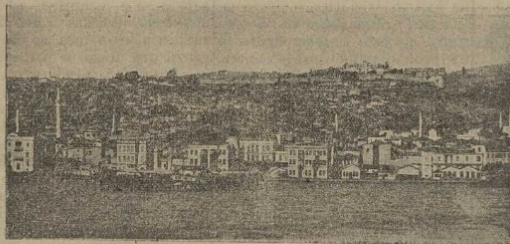
„Америка 2 долара.

„остан. държ. 180 лв.

Полугодишенъ: 60 лв., 1 доларъ и 100 лева.

За обявления се плаща по 2 л. на кв. см.

Адресъ: Ред. „Нез. Македония“ — София
ул. Стефанъ Караджа, 7.

Изгледъ отъ гр. Солунъ (затвора Еди-Куле).

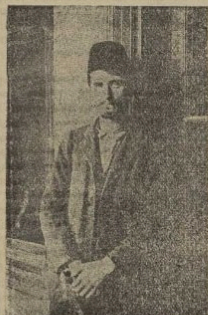
Гоце Дѣлчевъ

Затвора въ гр. Мурзукъ

Иорданъ п. Иордановъ (Орцето).

**Димитъръ Мечевъ (Мечето).
Владо Пинговъ**

Марко Ив. Бошнаковъ

Слави Мерджановъ

Константинъ Ив. Кирковъ

Борисъ Сарафовъ

Илия Тръчковъ

Петръ Соколовъ

Миланъ Арсовъ

ЛЮБОМИРЪ БОБЕВСКИ

СОЛУНСКАТА ЕПОПЕЯ¹⁾

Пѣсни погребални пѣе тамъ гората,
Кървава изграва всѣки день зората,
Трупове довличатъ Вардаръ, Дринъ и Струма,
Сякашъ, не върлува морь ужасенъ — чума!

Дигатъ се бѣсилки, люцкатъ се герои,
Сълзи, кръвъ димяща лѣятъ се въ порои,
Срѣлъ тъмници глухи слагатъ скъпи кости
Мжченици клѣти — учени и прости!...

Орце прѣвъ подготви бунтъ и здрава почва
За дѣло велико, прѣвъ ни той посочва
Съ примѣра си личенъ, какъ се съ честь умира,
Лаври какъ се бератъ, какъ се пѣтъ намира...

Смѣлъ и постояненъ, съ упорита воля,
Прѣдвидливъ, начетенъ, смѣлъ другаръ въ неволя,
Тръзвенъ, съ умъ практиченъ, съ пламенно си слово
Той пося въ душигъ сѣме здраво, ново...

Орце не търпѣше гаври свѣтотатство
Съ дѣлото родно — скъпото богатство
Скитано въ сърцето, спянки и прѣгради
Що сж, той не знаеше, не търпѣше свади...

Чудно благородство въ него се гнѣздѣше,
Къмъ животъ и нужди равнодушенъ бѣше.
Избухливъ и страшенъ като динамита —
Той въ душа таше силата му скрита!

Би се най-геройски съ вражескигъ орди,
Вратъ не свеле Орце, а духа му горди
Кръпъкъ и стихийенъ, литна въ небесата,
Свтенъ дѣхъ прѣдаде смѣло срѣдъ борбата...

Трупъ безжизненъ бѣше... Трупа му студени
Съ ножове си остри орди озвѣрени
Да намушкатъ злобно спуснаха се...—Спрѣтел-
Бинбашия викна. — Пушкигъ сведете!

— Никой да не сѣе трупа да зазира,
Примѣръ днесъ вземете, какъ се съ честь умира
И съ открито чело за една идея,
Какъ съсь кръвъ се пише дивна епопея...

Орце самъ не бѣше, имаше другари
Доблестни и смѣли, щомъ часа удари
Знака шомъ бѣ паденъ, тѣ съсь твърда
воля

Влязоха веднага въ своята свята роля!

Банковата сграла литна на въздуха,
Чуха се гърмежи въ мрачината глуха,
„Гвадалквивъ“ цѣлъ бѣ въ пламъци —
горѣше,

Български бунтовникъ бѣ на шрекъ и

бѣше...

К'оста Кирковъ иде вторъ слѣдъ Орце

славенъ,

Младъ и хубавецъ бѣ, нѣма нему равенъ

По идеи, чувства, — съ вишъ идеализъмъ,

Благороденъ, съ жаръкъ, свѣтъ

патриотизъмъ!

Ножъ отне живота на героя чуденъ,

Че бунтовникъ бѣше, стражъ на поста буденъ,

Звеното духовно, въ мракъ пламтящъ

свѣтлинъ,

На съзнание въ дрямка точния буялиникъ...

Орце, прѣвъ, вторъ — Коста, трети бе

Мечето,

Гоцевъ скѣпъ сподвижникъ, далъ си бѣ сърцето
И душата — всичко, за страна вробена,
Мжчена, терзана, въ кърви потопена.

Питайте Пелистеръ, питайте Бабуна:
— Даме и Мечето — хали и фъртуна,
Тѣхни мили гости, помнятъ ли ги още —
Тамъ въ борби минали толкозъ дни и нощи?

Диме Мечевъ бѣше ту работникъ черенъ
Въ мината на Перникъ, ту бунтовникъ вѣренъ
Съ пушка въвъ горитъ, срѣдъ усойгъ диви,
дѣ съ дѣла творѣше паметници живи...

Съсь Илия Тръчковъ—смѣлъ борецъ изпитанъ,
За подпора здрава и сътрудникъ читанъ,
Съ качества геройски, момъкъ личенъ, строенъ,
Подвигъ тѣ вписаха епохаленъ, боевъ!

Вѣвъ деня на бунта, славенъ, чаканъ и приятенъ,
Двамата съ орже биха се юнашки,
Двама срѣщу двѣстѣ съ ордитъ дивашки.

Склопиха очи си срѣдъ борбата славна,
Срѣдъ борба геройска, срѣдъ борба неравна,
Паднаха съ усмивка сладка на устата,
Паднаха съсь радостъ тѣ за свободата...

Светитъ останки на геройгъ смѣли
Въ Солунъ днесъ почитаватъ; — въ роднитъ прѣдѣли,
Духове нетленни — сѣнки имъ свещени
Рѣятъ се, витатъ въ кръвъ страни облѣни!

И напомнятъ дружно на родина клѣта
И на рожби вѣрни, че съ борби завѣта
Се постига само... Срѣдъ борби достойни
Ще изгрѣятъ тихи, светли дни, спокойни...

¹⁾ Изъ току-що излѣзлата стихотворна сбирка „Свещени сѣнки“.

СОЛУНСКИЯТ АТЕНТАТЪ

28, 29 и 30 април 1903 год.)

Македонската епопея, по времето, обстоятелствата и мѣстото, където се съ развиха борбите, представляват единъ цѣлъ комплексъ.

Блажистиятъ безпристрастенъ историографъ, не тъй лесно ще може да прецизира какъ и кога почватъ черковно-училищнитъ борби по възвръщането на българитъ въ Македония, кога сж се водили политическитъ и кога и какъ започва социалната борба. Македония въ миналото и сега има своитъ прѣдставители въ всичкитъ тѣзи области на борбата за Освобождение и Независимостъ.

Точно прѣди 20 години въ Солунъ, столицата на Македония, люлката на българската македонска просвета, група съзакляници, повечето младежки-идеалисти, възбуждени отъ чувство за свобода и правда, безъ всякаква пропаганда, проникнали отъ идеята, „че дѣлата сж по добри отъ пумитъ“, прѣдприеха една акция, която по своето значение, изпълнение и себестояние на паланици въ неравния бой революционери, остана бѣлгичия въ историята на македонското революционно освободително дѣло. Тази акция за врѣмето, нова по ропа си, тури начало на рѣд други терористични акции за борба противъ сигурността на ангажиранитъ въ Македония европейски капитали.

Съ това македонскитъ революционери искаха да ускорятъ разрѣшението на въпроса, а сж шеверѣнно да запазятъ изобщо македонското население по градоветъ и селата отъ прѣклонитъ жестокости на догазванитъ властѣлци-властници, като се цѣлѣше, щото цѣлото население или по-голямата частъ отъ него, да не се ангажира въ активна борба а цѣлия рискъ и отговорността прѣлъ властитъ да паднатъ само върху лицата, които активно сж взели участие въ който и където и да било конспиративна или терористична акция.

Изпълнението на солунския атентатъ — 28, 29 и 30 април 1903 год. — въ откъслекъ отъ неиздадената още книга на единъ отъ съучастникитъ въ съзаклятието г. Павелъ П. Шатевъ прѣдаваме тукъ.

„Компетентнитъ и авторитетни лица отъ сжществующитъ по това врѣме революционни организации, изобщо, бѣха противъ общо възстание въ Македония, защото съмнително бѣ, че слѣдъ едно повсемѣстно възстание сж всичкитъ жертви и послѣствия, щѣше да дала желаниа резултатъ — европейска интервенция или въвеждане на ефикасни реформи — а идеята да се застрашаватъ ангажиранитъ въ Турция европейски капитали, като се отпочне една по системна терористическа борба, разтѣше въ умоветъ на по енергичнитъ и сж борчески темпераментъ лица.

Првиятъ инициаторъ за активна дѣйностъ въ това направление е Слави Мерджановъ. Прѣбиваващото и прѣстояващото му въ Швейцария, спомогна окончателно да се отърве отъ нѣкои заблуждения за начинитъ на това гавашната революционна борба. Слави Мерджановъ, слѣдъ завръщането си въ България, прѣвѣлю, на нѣкои отъ по-влиятѣлните македонски революционери, своя планъ и по своя инициатива почва да търси сръства, за реализирането на нѣкоя подхоляща кон-

спиративна акция. Съ чуждо име Мерджановъ ходи въ Македония, прѣстоъ въ Скопие, Велесъ, Солунъ и пакъ се завърна въ София, където сжсъ събѣстителъ на знаменития Борисъ Сарафовъ и неговитъ другари успѣ да се снабди съ необходимитъ първоначални сръства и заедно съ двама си другари Петъръ Соловевъ и П. Манджуковъ заминава за Цариградъ съ опредѣлена цѣль.

По това врѣме Йорданъ П. Йордановъ (Оршето), на пѣль и възприелъ идеитъ на Сл. Мерджановъ, бѣ вече напусналъ солунската гимназия, образувалъ своя кръжокъ „Отмъщение“ или по популярното му име „Гемиджии“ и почна да работи за изпълнението на нѣколкото атентата въ Солунъ, Одринъ, Велесъ по подобие на той полготвяванъ отъ Мерджановъ въ Цариградъ — бомбардирването на огромното помещение на „Банкъ Отоманъ“ и „Режията на туноуа“, сжщото здание, което прѣзъ 1895 год. група арменски революционери се опитаха да разрушатъ.

Главнитъ лица, които полготвяха и изпълниха атентата въ Солунъ, прѣзъ 1903 год. бѣха: Йорданъ П. Йордановъ (Оршето), Константинъ Ив. Кирковъ, Димитър Мечевъ (Мечето), заедно съ останалитъ тѣхни другари още отъ дѣтството и училището: Тодоръ Органджиевъ, Павелъ П. Шатевъ, Илия Тръчковъ, Владимиръ Пинговъ, Тодоръ Богдановъ, Илия П. Йордановъ, Владимиръ Гендовъ, Миланъ Арсовъ, Марко Ива. Бошнаковъ, почти всичкитъ родомъ отъ гр. Велесъ.

На 28 април 1903 год., сутринтъ, Йорданъ П. Йордановъ бѣ вече на поста си въ полемето, където поставени бѣха сачитъ основи на „Турската“ банка взривъ бѣ готовъ за възпламеняване. Той денъ, кмъ обѣдъ, Павелъ П. Шатевъ, като лѣтникъ, съ 10-12 килогр. динамитъ, запали въ пристанището, потеглилия на път за Цариградъ параходъ „Гавдалиевъ“ отъ френската компания „Месажери Маритимъ“. Това бѣ началото, голѣмия и гизаващъ лѣтнически параходъ, прѣплъненъ съ стоки и доста лѣтници, моментално бѣ обхванатъ отъ огъня и високи червени пламъци, примѣсѣни съ сж, черенъ димъ, се издигаха въ въздуха. Отражението на паракхона и пламъцитъ въ глалката повърхност на морето, прѣставляваха една макаръ трагична, но хубава, красива гледка, на която почти цѣлото население въ града, все още спокойно, прѣзъ цѣлия денъ и късно прѣзъ нощта, се трупахе по дѣлата набрѣжна улица и отъ ложището, наблюдавахе той страненъ „пожаръ въ волата“, избухналъ тъй внезапно въ самия центъръ на кракѣлото солунско пристанище. Вѣрно, за населението въ града „пожаръ“ бѣ любовитство, но за атентаторитъ — сигналъ, слѣлъ който щѣше да се развие боя, да отпочне борбата, съ нахвъртането на нощта и другия денъ. Сжщия денъ кмъ 9 часа вечерта, при общо овиевание въ цѣлия градъ, Димитър Мечевъ, Илия Тръчковъ и Миланъ Арсовъ, опитаха се съ нѣколко килограма динамитъ и специални за случая петари да катунатъ трѣна идѣщъ отъ Цариградъ при единъ малкъ мостъ на малкия завои, който прави жѣлѣзно-пътната линия въ самия градъ. Димитъръ избухна, локомотивътъ съ много отъ прозорцитъ на вагонитъ бѣлоха поврѣдени, обаче трѣнътъ не можа да се катурне. Слѣдъ той взривъ, стана ясно, най-напрѣдъ на полицията, че „пожарътъ“ въ морето не е случаетъ, както и покушението сръщу трѣна. Полициитъ се развѣиха, почнаха да взиматъ всички необходими, за случая мѣрки, обаче напразно, всичко бѣше прѣвѣдено, опредѣлено и бѣше вече късно!

Атентаторитъ останаха незабегати, прибраха се спокойно въ квартиритъ си и чакаха утрѣшня денъ. На 29 с. м. всички бѣха на опредѣленитъ мѣста. Той денъ, слѣдъ забѣзването на слѣното, Константинъ Ив. Кирковъ, съ 1-2 килограма динамитъ поврѣди водопроводитъ и газови трѣби, които минаваха подъ малкия мостъ на рѣчицата, която раздѣля спокската отъ цариградската гари. Цѣлото осветлѣние въ града сръ, а сжщотъ и водата идѣща отъ кмъ специалната фабрика. Фечерно осветлѣния. Солунъ, съ цѣлия шумъ по многолюднитъ му улици, площи и увеселителни ложи изведнажъ падна въ голѣмъ мракъ. Това бѣ и знака когото всички останаа атентатори трѣбваше да дѣйствуватъ. Нѣколко постепени полземи гърмежи оглушиха града и околността. Настѣли общъ трепетъ у всички граждини и прѣдставители на властѣта. Какво стана, къдъ? Никой нищо не знае, а човѣшкото любовитство е голѣмо. Всички, мъже, жени, дѣца, по улици, прозорцитъ, тераситъ, а нѣкои и отъ покривитъ почнаха да гледатъ да да видатъ пожара. Малко слѣдъ ужасния взривъ, всички почти разбраха, че въ центъра на града, занапето, въ което се помещаваха „Банкъ Отоманъ“, бѣ разрушено и горѣло.

При опита да се потуши пожара, оказа се, че вода липсва. . . а сжшеверѣнно почнаха да се слушатъ бомбени и пушечни гърмежи. Оршето, слѣдъ експлозията бѣ вече на улицата. Прибра се въ наблизо нахолящата се квартира, взима нѣколко бомби, които едновременно съ Константинъ Кирковъ, хвърлятъ по главната улица, прѣлъ хотелъ „Египетъ“, театръ „Еленъ“ и пр. По това врѣме движуещо въ града население е въ паника и всички, на тѣли, тичатъ безъ опредѣлена посока. Полицията и моментално пристигналитъ отъ казармитъ войска, разпрѣскаха съ щикове публиката, а атентаторитъ възползувани отъ тѣмнина и настѣпилата суматоха, хвърлятъ малки бомби една слѣдъ друга на разни мѣста.

Боятъ слѣдъ развитието въ морето вече нама, бѣ почналъ. . . Димитър Мечевъ, Илия Тръчковъ, споредъ опредѣления планъ трѣбваше едновременно съ сж спираването на осветлѣнието, да възпламенятъ голѣмия резервоаръ при фабриката за свѣтлѣнитъ газъ, нахоляща се до спокската и битолска гара, която се цѣлеше да се поврѣди и разруши, за да не могатъ да циркулиратъ треноветъ кмъ вътрѣшността на Македония. Обаче, по една случайностъ, зловѣщия вики на едно куче и прѣвѣдливостта на единъ механикъ при фабриката, опитатъ остана несполучливъ. Въртитъ се въ града, прибираатъ въ квартирата имъ, една висока къща близо до хотелъ „Салоницъ“ и „Топхането“, на кръстопѣтъ между главната улица и тази, която върви край входнитъ врати на кръпостъ (Топхането). Оцелелитъ атентатори, загваритъ добръ вратата на къщата и почватъ, отъ втория етажъ да хвър-

лятъ прѣдварително приготвенитъ бомби на улици — главната и тази покрай стѣнитъ на кръпостъ — по които се движи войската, отиваща кмъ центра на града и кръпостъ. Владимиръ Пинговъ, опредѣленъ да прѣдизвика едновременно вторъ пожаръ въ френския кварталъ — (Бошнакъ-ханъ) поставя запалѣнитъ вещества, динамитъ и фосфоренъ разтворъ — и се отпраща по улици, край входнитъ врати на кръпостъ за да се прибере въ квартирата, където трѣбваше да намѣри Димитър Мечевъ, Илия Тръчковъ за да умратъ по единъ и сжщи начинъ заедно. Обаче, патрулътъ при вратата на кръпостъ го спира. Не му позволява да мине. Той се противи и бива убитъ, като пада на улицата прѣлъ вратата на Топхането.

Едновременно съ прѣкъсването на осветлѣнието, Миланъ Арсовъ запала специално приготвения взривъ въ дѣлната градина — театръ „Алхамбра“ при набрѣжната улица, където една голѣма публика, прѣпологайки за мигъ, че спираването на осветлѣнието е врѣменно, силно разкопска на. „акторитъ“, когото взривътъ избухва всички панически се разпрѣсватъ по различни направления за да бѣгнатъ а съ тѣхъ заедно и Миланъ за да се прибере въ нѣкоя ограла или доближи до другъ локалъ. Георги Богдановъ, сжщотъ по даления знакъ отъ Константинъ Кирковъ, подхвърля една бомба въ кафенето „Пендикли, при площи до хотелъ „Олимпосъ“, а сѣтъ, слѣлъ хурита, нареченъ площи на „Свободата“ при самия морски брѣгъ.

Слѣдъ нѣколко часа, публика, тичаща по улици е вече прибра по къщитъ и магазинитъ. Много роти войска отново по разнитъ улици въ града и околността, като неспрѣстанно съ пушкитъ гърмятъ по всички на правления — безъ да знаятъ точно кмъ кого и гдѣ да срълятъ обаче прѣзъ цѣлото врѣме единъ слѣлъ другъ бомбенитъ гърмежи се чуватъ, а тѣзи смѣсени пушечни и бомбени гърмежи настроятъ още по-вече войската и съзаклятици, а обикновено безсѣлнитъ солунци сж въ голѣмо недоумѣние, неописуемъ страхъ, тъй като никой не знае и не може да научи какъвъ се блѣде краятъ на тази страшна нощъ и какво ще послѣва отъ това.

Късно слѣдъ полунощъ пушечнитъ гърмежи намаляватъ, но Димитър Мечевъ и Илия Тръчковъ сж още живи и продължаватъ да хвърлятъ една слѣдъ друга бомби около прозорцитъ и балкона безъ да могатъ да бѣдъ засѣтитъ отъ куршумитъ на войницитъ, които и отъ улици и отъ прозорцитъ на сжсѣднитъ къщи, срълятъ сръщу тѣхъ за да ги убиятъ. Туй продължава почти до появяването на зората, когато тѣ вече падатъ убити — единия при самия прозорецъ въ стаята, а другия при балкона (тарасата). . . а улицата полена съ кърви отъ раненитъ и убититъ войници, старателно се чисти.

Съмѣя се. Никой не смѣе да излѣзе отъ къщата си. Слѣдъ изгрѣва, а по улици почватъ да се влечатъ вериги отъ арестувани лица, изключително българитъ, взети по повозорѣни отъ бомбетъ имъ, а нѣкои намѣрени прѣзъ нощта въ магазинитъ и локалитъ и подъ силенъ конвой, отъ войници съ щикове, при поточи отъ крѣвъ, поради силнитъ побойна, се отправятъ кмъ Сарай — вилѣтското управление, нѣкои да бѣжатъ разсѣлвани, а други убити. . . На 30 Априлъ

прѣди обѣдъ, при хубавъ пролѣтъ денъ, чуватъ се нови гърмежи отъ бомби, пакъ около изгрѣвалата вече до самитъ основи „турска“ банка. Това сж гърмежи на бомби, които Йорданъ П. Йордановъ хвърля отъ квартирата си, къщата на италианца Антоаньо Пене, нахоляща се до самата банка при катедралната католическа черква.

При новостъзалата се суматоха почва се ново движение по улици, загваритъ се ролетитъ, вратитъ на магазинитъ и всички бѣгатъ . . . за да се укрятъ. Възбуждени въ мухамеланското население бѣ вече извършено голѣмо. Тѣли отъ фанатизирани турци, готвятъ за да се прѣплатъ на изстрѣлѣния надъ мирното население, обаче валията Фехми бѣла, високо интелигентенъ и бѣлжжитъ турски държавникъ, самъ лично се движи по улици за да сръгъ тѣлитъ, зашто и чуждитъ военни параходи, най-напрѣдъ италианскитъ, сѣтъ австрийски и др. сж вече при входа на пристанището.

Кмъ обѣдъ всичко утихна, а Йорданъ П. Йордановъ е вече мъртъвъ, убитъ и спростренъ на земята подъ балкона на къщата, а войсковото отѣделение командвано отъ джанармерийскитъ полковникъ Хасанъ ефенди Арапъ

за лудница или за затворъ, ние забравиха да димѣтъ жѣвъ въ полъ и хората отгътатъ Наймаканъ и сж сигурността може да се твърди, че не се отбиха отъ нашия исторически път и се задобиха въ блатото, въ което ни припотахъ Австрия и всичи нашия яни и тайни приятели. Нѣ турците, сж се хванали за кѣта на единството и не видоха, че това сжщото врѣме потъва прага, който стоимъ.

Да, да, Австрия и пр. въ подмани кмъ свѣрхъ и свѣрозала; Австриската дипломация бѣ, която имъ некада да убие ерцгерцогъ Фердинандъ по този начинъ да запалитъ маси подъ натрупания взривъ въ цѣла Европа.

О. Лукази и подли твари, австриската дипломация имъ гласна къна сѣ прѣди 40 години да дѣрже сѣ въ Вардарската долина и вполѣ, стѣне да продаде сръбитъ въ южн. Македония на Гърция сръщу българитъ, които завладѣватъ въ сѣверна Македония. Шо се отнася къмъ до „неблагородността и на „освободителитъ“ отъ Шумадия сѣверни и свѣрозала южни славяни, тѣ се дължи на тѣмъ на некултурностъ: не сж просѣвѣть, нѣмъ като бунинитъ и коте-поти въ южна Африка, за да ги гизатъ бѣ ролотъ отъ тѣмъ Юстра. Не Радикъ, който се прозвѣи като истински юго-азиатинъ, а вие сѣ полувитъ отъ шонизитъ и грандомини.

И друго. Въ Гърция има тероръ надъ българитъ славяни; настѣпалъ по къщита и нивитъ имъ прѣселенъ отъ Мала Азия. Но вие не вършитъ ли сжщото въ сѣверната и сѣрѣдната на нашето отечество? Ареститъ гържежитъ, убийствата, бѣлжжитъ и сѣвѣрната македония безъ борбата и нѣмъ хоръ, заселенъ на колонитъ сѣрби на нивитъ и по къщитъ македонци — любовь сръмъ тѣхъ ли о зове?

Забъркали се пускулата, о самъ званъ „освободители и обединители въ южното славянство“!

Племенната криза въ Югославия и Македония

Въ много сръди на македонската емиграция сжществувалъ голѣмъ наденъ за едно близко подобрение на положението въ Македония и за да възможностъ на емиграцията въ България да се поддържа не само отъ работъ, тѣло на емигрантитъ, а и отъ перипетията на голѣмата държавна криза, който прѣвѣва новата южн. славянска държавя. Пъкъ и тази нѣмъ за още повече се засилила, и то въ благоприятна за македонскитъ аспирации насока, отъ самитъ похвалитъ сръбската властъ.

Македонската емиграция, която и въ идеала за образуване на еднъ независима и свободна областъ въ

ОТЗИВИ

Английски отзивъ за Македонскитъ манифестация.

Както и трѣбваше да се очаква, импозантната манифестация на 15 априлъ не оставяше никакъ показъ за нѣмъ еднотелностъ и своата прѣвѣдностъ кмъ поробената си ролина, е направилъ силно впечатление на чужденцитъ.

Ето що съобщава за нея вѣстникъ „Таймсъ“ най влиятелния органъ на английското обществено мнѣние въ Броя си отъ 17 априлъ.

„Въ София на 15 априлъ бѣ направена една грамадна демонстрация на македонскитъ въ Сербия. Най-малко четирисѣсетъ хиляди души, съставляващи 20 процента отъ населението на София, взеха участие въ процесията, която мина прѣзъ главнитъ улици на града. Трийсетъ и дѣ различни организации, всѣка носѣла знамена съ надписи: „Македония за македонскитъ“, алмаха въ редовѣтъ на процесията. Бѣха произнесени множество рѣчи, но манифестацията мина въ образцовъ редъ. Воничи органи гласно противъ сръбското управление въ Македония и замина, че сръбитъ тероризиратъ цѣлото македонско население. Много отъ ораторитъ говориха сжщотъ тъй и противъ българо-сръбскитъ прѣзбори, водени въ Нишъ. Интересно е да се отбѣлжитъ, че г. Радичъ, сръбскитъ пълномощенъ министъръ въ София, слѣдъваше манифестацията отъ начало до край.“

Въ Броя си отъ 18 априлъ сжщотъ вѣстникъ два и слѣднитъ нови подробности: „Осѣвъ македонската масова демонстрация въ София, подобно демонстрация бѣха изстроени въ всичкитъ главни градове на България. Една специална делегация прѣдставя една нота на английската, френската, италианската и американската легации въ София, а сжщо и на г. Стамбулскитъ, българския министъръ-прѣдседателъ.

Нотата настоява за уреждане на една международна аченъ, върху положеието въ Македония. Та говори много за унижоването на черквитъ, джамикитъ, училищата и всички культурни учреждения въ Македония и тѣхъ, че поставялиятъ за македонскитъ въ мирния договоръ не сж изпълненъ.“

Забъркали пускулата.

Българското „Врѣме“ — може би, зашто е мѣсѣтъ априлъ, — хептенъ се е забъркало. Така въ Броя му отъ 18 т. м. мѣнува нѣмъ за положението въ „Южна Сербия“ чѣмъ: „Отъ любовь кмъ Радикъ, Сушакъ и Прикорнотъ, ние забравиха, че въ Гърция Македония вилѣте тероръ, който унижова сръбитъ. Малозастѣжитъ гърци прогонватъ нашия народъ изъ неговитъ огнища около Воденъ, Леринъ и Енидже Вардаръ. Зависа сж това дали Радичъ е укрѣп-

Въ много сръди на македонската емиграция сжществувалъ голѣмъ наденъ за едно близко подобрение на положението въ Македония и за да възможностъ на емиграцията въ България да се поддържа не само отъ работъ, тѣло на емигрантитъ, а и отъ перипетията на голѣмата държавна криза, който прѣвѣва новата южн. славянска държавя. Пъкъ и тази нѣмъ за още повече се засилила, и то въ благоприятна за македонскитъ аспирации насока, отъ самитъ похвалитъ сръбската властъ.